

עם שמש

מאת

י. ד. ברקוביץ.

עורני נער — וכבר ידעתי את ביאליק. לא ראיתי
עדיין את פניו וטרם הכרתי את גדולתו ואת גאון־רוחו.
אולם אורו הזך והמערן, המחדש והמחזק, כאור־שמש
ראשון, המנצנץ ברסיסי הטל, כבר הרהיב את עיני והרנין
את לבי ובשר לי בשורת־חג — בשורת קיץ ושרה ואופק
רחוק ומזהיר. אימתי נתגלה ביאליק על עולמי? אינני
יודע. דומה, שלא נתגלה כלל. לא לפתע פתאום בא אל
חיי. מאזין אני אל מרחקי העבר, וככל אשר אתאמץ

כל־כך ושואפים בכל עז אל התכלית ואל השלמות — אלמלא עמד לנו חזיון ביאליק כאות חי וכמפת מזהיר, כי עז עז וחזק ודענן טבענו העתיק, כי נפלא כחנו, כח־הקרומים המשומר, המתחדש עלינו בכל דור, כשימש המתחדשת בכל בוקר! ואינני יודע מה היתה ספרותנו עתה, אלמלא פני ביאליק הולכים לפניה. ומה היינו אנחנו, צעירי הספרות העברית ועובריה, המפורזים והמפורדים, התועים איש לעברו, איש וניצוצו, איש וחזון־לבו, אלמלא רוח אחר קבץ את הניצוצות האלה למקום אחר וכונן את חזונות־הלבבות לתכלית אחת — אלמלא רוח ביאליק המפעמנו, העומד לנו משחר ילדותנו כעמוד וזהר גדול ומאיר לנו את כל הרכים בכת־אחת, את דרכי העבר והעתיד...

ומרבר אני על ביאליק בזה לא כעל האמן הגדול, נריב־הלב, המשפיע על חבריו ועל תלמידיו מאוצר כשרונו העשיר ומחלק ביניהם לאיש ואיש ניצוצות מאשו. לא בזה ביאליק כולו. מרבר אני על ביאליק כעל יוצר האור בספרותנו, אור חדש וממוזג, שרלה משני מקורות—ממקור נפש העם וממקור נפשו הזכה והטבעית—והפיץ אותו על חשכת חיינו, והאיר בו את כל מוסר חיינו ואת כל ישותנו, את כבודנו ואת חרפתנו, את הכר הנרחב ואת הפנה הנרחת, את שדה־הקמה ואת הגרר הרחווה, את וזיער המלבלב ואת השלכת, את הבריאה והאיתן והנצחי ואת המסוס והרקב.

ולאור זה, השולח קרנים למרחוק, אָנו הולכים עתה כולנו. כולנו — אפילו אלה, הפונים איש לעברו. אפילו אלה, התועים בדרכים אבלות...

להחיות בזכרוננו את הרפעימו הראשון בקרב נפשי, לא אוכל למצוא ראשיתו, כאשר לא יוכל האדם למצוא את ימי ילדותו הראשונים, עת נפתחו לפניו השמים ונגלתה השמש לעיניו. דומה אני, כי בהכנסי אל החיים ובעמדי על דעתי, כבר מצאתי את שמישו של ביאליק תלויה מעל לראשי, שופעת נגוהות עלי, מעודרת ומפעמת את לבי לקראת חזון יקר, חזון חיים מחודשים, מטוהרים ומזוקקים, נסוכי זוהרהדרות...

כי היה ביאליק ויהיה לנו, להעברים בני הדור הזה ולכל איש ואיש מאתנו, היונק משורש מולדתו, לא משורר בלבר, לא חווה ומורה־דרך בלבר, אלא למעלה־למעלה מזה — חזיון גדול ויקר, חזיון הטבע העברי, שנעלמה ממנו במשך הדורות. כל הטוב, שהיה צפון במעמקי נשמת העם, כל העתיק והחזק והמישומר, שהיה אצור בתחתית הכרתו, כל הרגש החי והגרעיני, הפורה והמפריה את רוחו, כל הגעגועים העמוקים והכמוסים, התוססים בחייוני בריאתו ועורגים להתגלות ולצאת לאויר העולם, כל הלשר והדם, המזינים ומפעמים את לבו במשך הדור האחרון — הלא ביאליק גלה לנו את כל אלה. ביאליק הוציא אותם ממסתרי טבע העם והחיה אותם והפריה אותם וחדשם בכחו הגדול, כח החום הרב והזוהר הרב, השופעים מלבו — כח השמש.

אינני יכול לצייר לעצמי, מה היתה עמידתנו עתה, בדור זה של דלדול תוכן חיינו ומיעוט רמותנו שלא מרעת, אילו לא קם ביאליק לנו. על־מה היינו נלחמים את מלחמת קיומנו הלאומי, על־מה היינו תולים את צדקת תביעתנו הגדולה לחיות ולהתקיים ועלי־מה היינו סוערים ומתרגשים

גליון 12 הוא האחרון לחתומי „התורן“ החדשי, שחתמו על הירחון לשנת.

החותמים האלה מתבקשים איפוא לחדש את חתימתם ולהודרו במשלוח הכסף, כדי שיקבלו את גליונות „התורן“ השבועי מן הגליון 13 והלאה בלא עכוב.

מתקבלת ההתיכה על העתון העברי השבועי

התורן

יוצא לאור בניו־יורק כיום 3 לחודש מארץ בהשתתפות טובי הסופרים העברים באמריקה ובאירופה. מחיר „התורן“: לשנה \$3.00; לחצי שנה \$1.50. לפחות מחצי שנה אין החתימה מתקבלת. כל קוראי עברית והעוסקים עם „התורן“ לעריהם מתבקשים לשלוח אלינו את חתימתם ואת חתימת מכריהם, כדי שיקבלו את גליונות עתוננו בזמנם וכסדרם. הכתובת לכל עיני „התורן“:

HATOREN, 89.91 Delancey St., New York

המחאות של באנקים (טשעקס) והמחאות של פוסטה (מאני אָרדערס) על שם גזכרנו, מר אברהם אליהו לובארסקי.